

WIE NIET STEELT OF ERFT...

Blijspel in drie bedrijven

door

ANNE TERWISSCHA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WIE NIET STEELT OF ERFT...** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANNE TERWISSCHA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2022 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

Telefoon (03)3.66.44.00.

E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Kelly – intercedente bij uitzendbureau Baanwerk (v), heeft helemaal geen zin in haar werk

Ruud – haar vriend, pakkettenbezorger (draagt een uniform) (m), enthousiast type en stapelgek op Kelly (kan eventueel ook door een vrouw gespeeld worden)

Otto – bejaarde uitzendkracht (m/v), is voor geen enkele baan geschikt en vertelt het liefst lange verhalen aan iedereen die wil luisteren

Arthur Baan – eigenaar van Baanwerk (m), heeft daarnaast nog diverse andere zaken; echte zakenman (kan met aanpassingen ook door een vrouw worden gespeeld, waarbij Joyce dan de dochter is)

Joyce Baan – vrouw van Arthur (kan met wat aanpassingen ook zijn dochter zijn) (v), geeft het geld dat haar man verdient met handenvol uit aan kleding en schoenen

Lea IJzervreter – manager in een ziekenhuis (v), weet wat ze wil en is totaal niet te spreken over de uitzendkrachten die ze toegewezen krijgt

Martin Bax – hoofd beveiliging van het museum (m), niet te vertrouwen

Agent – (figurant, m/v)

DECOR:

Het toneel is uitzendbureau Baanwerk. Links is een deur naar buiten. Rechts is een deur naar kantoor. In de achterwand zit een raam. Als personages opkomen, zie je ze eerst voorbij het raam langskomen. In het midden staat een bureau met stapels papieren, een agenda, een telefoon, een oude computer en een perforator. Rechts is een zitje met een bank en een tafel. Verdere aankleding naar eigen inzicht.

EERSTE BEDRIJF

(het toneel is leeg. De telefoon begint te rinkelen. Bij de deur naar links zijn sleutelgeluiden te horen)

KELLY: *(vanachter)* Ik kom al! Ik kom al! Stom slot! *(nog meer sleutelgeluiden. De deur gaat open. Kelly op via links)* Ik kom al! *(Kelly haast zich naar het bureau. Neemt de telefoon op en stoot daarbij een stapel briefjes om)* Ook dat nog! Goedemorgen, uitzendbureau Baanwerk. Waarmee kan ik u.... Opgehangen! Wie belt er dan ook zo achterlijk vroeg? *(kijkt op haar horloge)* Kwart over negen. Een fatsoenlijk mens ligt nog op één oor. *(trekt haar jas uit en begint de briefjes op te ruimen)* En wie mag het weer opruimen? Juist. *(bekijkt een briefje en noemt een datum die twee maanden voor de datum van opvoering ligt)* Die mag ik ook wel eens gaan uitbetalen. *(kwakt alles op één grote hoop op het bureau)* Maar ja, druk druk druk. Ik moet het allemaal alleen doen. Ik zou voor mezelf eigenlijk een assistent moeten inhuren. *(lacht schamper)* Alsof ik dat voor elkaar krijg bij mijn oom. *(Ruud op via links, onopgemerkt door Kelly)* Die hakt nog liever zijn rechterarm eraf dan dat hij een stuiver teveel uitgeeft. Soms vraag ik me af waar ik het allemaal voor doe.

RUUD: *(grijpt Kelly vanachter beet)* Voor mij!

KELLY: *(gilt)* Ruud!

RUUD: Kelly!

KELLY: Laat me nooit meer zo schrikken, idioot! *(ze omhelzen elkaar)* Wat doe je hier? Heb je een pakketje voor mij?

RUUD: Nee, verwacht je iets?

KELLY: Dat niet, maar een verrassing zou leuk zijn. Weet je zeker dat je niets bij me hebt voor mij? Iets dat in een klein doosje past, iets ronds, iets glimmends, bij voorkeur met een diamant?

RUUD: Ga je me nou hinten dat ik je ten huwelijk moet vragen?

KELLY: Na drie jaar is dat helemaal zo gek nog niet.

RUUD: Eigenlijk bevalt het me goed zo.

KELLY: Ja, jij! Maar een vrouw wil wel eens iets meer. Iets meer vastigheid. Iets meer...

RUUD: *(rilt)* Huisje boompje beestje?

KELLY: En waarom niet? Wat is daar zo erg aan?

RUUD: Zo zijn wij niet. Wij zijn niet burgerlijk. Ik heb behalve je ouders niemand van de rest van je familie gezien, terwijl deze zaak van je oom is. Wie is hij eigenlijk? Waarom mag ik geen kennismaken met hem?

KELLY: Ach, doe niet zo raar.

RUUD: Nee, serieus. Ik heb hem nog nooit ontmoet. Op de één of andere manier weet je het altijd zo te regelen dat ik hem nooit tegenkom.

KELLY: (*zucht*) Als je het dan per se weten wilt: mijn oom kijkt neer op gewone mensen. Hij is een geslaagd zakenman en iedereen die geen succes heeft, is in zijn ogen een minkukel. En dat wil ik je niet aandoen.

RUUD: Dat is de reden?

KELLY: Ja, dat is de reden. Hij gunt me hier een baantje omdat hij vindt dat je familie moet helpen. En ik heb werk nodig. Maar ik ben zo toe aan wat anders. Ik word hier gek. Ik word zwaar onderbetaald. Ik zit nog niet eens op het minimumloon. Elke uitzendkracht hier krijgt nog meer dan ik. (*pakt een werkbriefje*) Hier, kijk maar. Zelfs een vuilnisman verdient beter dan ik.

RUUD: (*pakt briefje*) Maar dan moet je hem wel uitbetalen. Dit is een briefje van twee maanden geleden.

KELLY: (*pakt briefje terug*) Ik was er nog niet aan toegekomen.

RUUD: Dan laat ik je verder maar met rust. Dan kun je die briefjes gaan verwerken terwijl ik de pakketjes rondbreng. Zie ik je vanavond?

KELLY: Ja, bij mij? Kook jij?

RUUD: Tuurlijk. (*kust haar*) Tot vanavond. Werk ze. (*Ruud af via links*)

KELLY: 'Werk ze'. Ja, dat gaat wel lukken in een uitzendbureau. (*zucht*) Ik kan amper iemand bedenken die het slechter heeft dan ik. (*Otto op via links*)

OTTO: Goedemorgen Kelly.

KELLY: Goedemorgen Otto. Hé, wacht eens even. Wat doe jij hier?

OTTO: Werk zoeken?

KELLY: Maar je hebt werk! Dat heb ik voor je geregeld! Je wordt verwacht in het ziekenhuis. Weet je niet waar dat is?

OTTO: Natuurlijk weet ik dat. Ik ben er vaak genoeg geweest. Voor mijn nierstenen. Voor mijn galblaas. Voor mijn likdoorns.

KELLY: Ja, oké.

OTTO: Voor mijn maagzweer. Voor mijn kniebanden. Voor mijn...

KELLY: Ja oké Otto, ik begrijp het. Jij weet waar het ziekenhuis is. Maar waarom ben je dan hier? Waar is mijn agenda? (*pakt agenda onder stapel papier vandaan*) Je had je daar gisteren al moeten melden.

OTTO: Ja, dat heb ik ook gedaan.

KELLY: Wat doe je hier dan? Is het werk al klaar?

OTTO: De baas daar maakte me gisteren duidelijk dat het niet de bedoeling is dat ik terugkom.

KELLY: Oh nee Otto, wat nu weer?

OTTO: Ik begrijp er niets van. Ik heb echt mijn best gedaan. Net als altijd.

KELLY: En wat moest je dit keer doen? Maaltijden rondbrengen, herinner ik mij?

OTTO: Ja, en ik heb extra mijn best gedaan, precies zoals je me vroeg.

KELLY: Maar wat is er dan nu weer misgegaan?

OTTO: Ik heb werkelijk geen flauw idee.

KELLY: Ik weet echt niet meer waar ik je nu nog zou kunnen plaatsen. Waar zat je hiervoor ook alweer? De hondenuitlaatdienst?

OTTO: Ja, daar was ik erg blij mee. Ik heb vroeger zelf een hond gehad, zie je. Bello, heette ze. Dat was me een lieve hond. Kwam altijd bij me zitten.

KELLY: Ik heb alles al over Bello gehoord.

OTTO: Maar die honden van de uitlaatdienst luisterden niet zo goed. Ze hebben die ene volgens mij nog steeds niet teruggevonden.

KELLY: En daarvoor? Het callcenter?

OTTO: Ja, daar was ik ook heel blij mee. Gezellig hoor. De hele dag gesprekken voeren met onbekenden. Daar ben ik goed in. Ik zou dat dagenlang kunnen doen.

KELLY: Maar niks verkocht?

OTTO: *(sip)* Nee, dat niet.

KELLY: En daarvoor? Helpen in de keuken van het restaurant?

OTTO: Ja, daar ben ik ook heel goed in. Als man alleen moet je ook je eigen potje koken, hè? Maar ja, wist ik veel dat die vaginisten niks mogen.

KELLY: Véganisten.

OTTO: Geen vlees. Maar ook geen vis. Geen boter, kaas of eieren. Helemaal niks. Honger jezelf maar lekker uit, denk ik dan, als dat je zo'n goed gevoel geeft. Maar mij niet gezien.

KELLY: Wat moet ik met je aan, Otto? Kun je niet gewoon met pensioen gaan?

OTTO: Dat gaat nogal moeilijk. Ik heb geen pensioen opgebouwd. En de AOW is te weinig om van te leven. Daarover gesproken: kan het zijn dat nog niet alles uitbetaald is? Ik mis volgens mij het één en ander aan salaris.

KELLY: Oh, ik zal het eens nakijken. Ze zijn ook niet altijd even snel bij de bank, hè?

OTTO: Nee, dat herinner ik mij van toen ik daar werkte.

KELLY: Maar Otto, even serieus: ik heb momenteel echt geen ander werk voor je.

OTTO: Oh, dat geeft niet. Er komt vanzelf weer iets op mijn pad, zoals altijd. Ik wacht hier wel even. *(loopt naar rechts)* Koffie zou lekker zijn.

KELLY: *(sarcastisch)* Natuurlijk. En ook een koekje erbij?

OTTO: Of twee. Ja graag, bedankt. *(Kelly geërgerd af via rechts)*. Het is een schat, die Kelly. Doet zo haar best voor mij. Maar ik hoop dat ze eens iets voor me vindt wat niet zo vermoeiend is. Op mijn leeftijd gaat niet alles meer zo vlug. *(gaat rechts zitten. Arthur en Joyce op via links)*

ARTHUR: En dit is dan Baanwerk. Ook een zaak waar ik erg trots op ben.

JOYCE: *(verveeld)* Heel indrukwekkend.

ARTHUR: Deze zaak bewijst hoe goed ik een neus heb voor een gat in de markt. Stel je voor, ik ben met deze zaak begonnen toen ik pas twintig was. Wat een visie had ik toen al.

JOYCE: Zeker.

ARTHUR: En in het begin deed ik alles zelf, hè? Zelf uitzendkrachten zoeken en inschrijven, zelf organisaties benaderen om te vragen of ze werknemers nodig hadden. Wat zeg ik? Als het nodig was, sprong ik zelf in als uitzendkracht. Dat was dubbel verdienen. Maar ik werkte dan ook tachtig uur per week. Minstens.

JOYCE: Arthur, ik vind het allemaal geweldig wat je gedaan hebt. Maar ik snap niet waarom je met alle geweld wilt dat ik samen met je al die zaken ga bekijken.

ARTHUR: Dat is omdat het eens goed voor je is om te zien waar al het geld vandaan komt dat ik verdien.

JOYCE: Hoezo? Ik weet ook wel dat het niet aan bomen groeit.

ARTHUR: Zo gedraag je je anders vaak genoeg.

JOYCE: Toe Arthur, het is niet alsof we een tekort aan geld hebben. En als ik gelukkig word van nieuwe schoenen, dan maak ik jou daarna ook gelukkig.

ARTHUR: *(genoegzaam)* Ja. *(herstelt zich)* Maar desondanks kan het geen kwaad om dit te doen. Heb jij ooit één dag van je leven gewerkt? *(Joyce opent haar mond om te protesteren maar bedenkt zich dan)* Dat bedoel ik.

JOYCE: Het is ook nooit nodig geweest. Als het zou moeten dan zou ik kunnen werken als een paard.

ARTHUR: Een luxepaard, ja.

JOYCE: Nou, ik heb het wel gezien hier. Kunnen we weer gaan?

ARTHUR: Niet zo snel. Neem dit eerst eens allemaal in je op.

JOYCE: Wat? *(ruikt en trekt een vies gezicht)* De lucht? Ik ruik zweet. Werkzweet.

ARTHUR: Een eerlijke geur.

JOYCE: Ik houd er niet van. Kunnen we nu weer gaan?

ARTHUR: Ik wil eerst Kelly spreken. Waar is ze trouwens? Ik kreeg haar net ook al niet aan de lijn. De werkgevers zouden hier de deur plat kunnen lopen en zij is nergens te bekennen. Misschien moet ik haar loon inhouden.

JOYCE: Als jullie over zaken gaan praten, dan ben ik weg.

ARTHUR: Ik heb liever dat je erbij blijft.

JOYCE: Hoezo? Ik heb er geen verstand van. Toe Arthur, ik ben braaf met je meegegaan. Ik heb het gezien. Heel knap allemaal hoe je dit opgebouwd hebt. Mag ik dan nu naar die winkel hiernaast? Ik zag een erg mooie jas in de etalage hangen die erom schreeuwt om door mij gedragen te worden.

ARTHUR: En wie mag dat betalen?

JOYCE: Mag ik de creditcard?

ARTHUR: Ik kan ook geen nee tegen je zeggen. *(geeft haar de creditcard)*

JOYCE: *(zoent hem)* Dank je lieverd. Daar maak je me heel gelukkig mee. En je weet het: als ik gelukkig ben...

ARTHUR: Dan maak je mij... eh, dan ben ik ook gelukkig.

JOYCE: Tot straks. *(Joyce af via links)*

OTTO: Dat vrouwtje van je heeft een dure smaak zeker?

ARTHUR: *(schrikt)* Pardon?

OTTO: Of is dat je vrouwtje niet?

ARTHUR: Ja, dat is mijn vrouwtje. Eh, vrouw. Hoezo? Zat u ons stiekem af te luisteren?

OTTO: Oh nee, nee, dat niet. Oh, ik zou graag willen, maar ja, mijn gehoor hè? Ze moeten bijna schreeuwen als ik iets wil verstaan. Op mijn leeftijd krijg je niet alles meer mee.

ARTHUR: Gelukkig maar.

OTTO: Maar ik zag u met dat vrouwtje en ik dacht: die is duur in het onderhoud. Heb ik gelijk of niet?

ARTHUR: Eh ja, dat ziet u scherp.

OTTO: Mij houden ze niet voor de gek. Dus toen dacht ik: die man moet heel wat uren werken om dat allemaal te betalen. Waar of niet?

ARTHUR: Wederom helemaal waar.

OTTO: Dan heb ik een tip voor u meneer. *(komt dichterbij)* Dan moet u niet als uitzendkracht gaan werken.

ARTHUR: Niet?

OTTO: Nee, uitzendkrachten krijgen zó onderbetaald. Als ze al uitbetaald worden, hè? Baanwerk uitzuigbureau, zo noemen ze het hier.

ARTHUR: Is dat zo?

OTTO: Zeker. Oh, er wordt hier wel wat verdiend, hoor. Maar dat blijft natuurlijk aan de strijkstok van de allerhoogste baas plakken. Die leidt een leuk leventje op Saint-Tropez of waar dan ook, en daar mogen wij keihard voor werken.

ARTHUR: Interessant. Zo had ik het nog nooit bekeken. En vertel eens: wat doet u allemaal voor die klaploper daar in Saint-Tropez? U bent zelf uitzendkracht?

OTTO: Ja zeker. Gepokt en gemazeld.

ARTHUR: Hoezo?

OTTO: Ik denk dat ik onderhand elk baantje heb gehad dat ik hier kon krijgen.

ARTHUR: Een echte volhouder dus. Daar houd ik van.

OTTO: Ja, ik houd vol. Maar op de één of andere manier lukt het me niet om een baantje te houden. En dat terwijl ik zo mijn best doe.

ARTHUR: Dat neem ik direct van u aan.

OTTO: Neem nou die hondenuitlaatservice. Ik was zo blij dat ik dat mocht doen. Ik heb namelijk zelf een hond gehad, hè? Bello, heette ze. Een schat van een beest. Kwam altijd bij me zitten. Als je alleen bent, heb je daar veel steun aan. Ik houd echt van honden. Maar ja, die krengen die ik moest uitlaten, dat waren hellehonden. Stuk voor stuk. Ik kom daar bij het bos aan met die beesten en ik doe de klep van de auto open. Vliegen ze daar alle kanten van de windroos op. En luisteren ho maar. Niet dat ik al die namen van die rotbeesten kende. Maar op het eind van de middag had ik ze dan eindelijk allemaal. Nou ja, op eentje na dan. Maar het was best een goede score. Er schijnt alleen nog een Fifi achtergebleven te zijn. Maar zeg nou zelf: wie mist er een Fifi?

ARTHUR: Ik kan me voorstellen...

OTTO: Of toen daarvoor: toen zat ik bij een callcenter. Het is heel belangrijk dat je het gesprek gaande houdt, zeiden ze tegen mij. De klant mag niet afhaken. Nou, dat hoeven ze mij geen twee keer te zeggen. Dan heb je aan mij een goede. Hele gesprekken heb ik gevoerd. Je hebt zoveel eenzame mensen, kwam ik

achter. Ik sprak dus bijvoorbeeld een vrouw wiens kinderen allemaal in het buitenland zijn gaan wonen. Haar man is zes jaar geleden overleden. En denkt u dat er iemand naar haar omkijkt?

ARTHUR: Heeft u iets aan haar kunnen verkopen?

OTTO: Man, daar had ze het geld helemaal niet voor. Ze had alleen behoefte aan een gesprekje.

ARTHUR: Ik begrijp het.

OTTO: De harteloze mensen bij het callcenter begrepen het niet, dus ik moest daar weg. Oh, en daarvoor zat ik in de keuken van een restaurant. Maar dat duurde ook niet lang.

ARTHUR: Oh nee? *(kijkt op horloge)* Waar blijft Kelly trouwens?

OTTO: Weet ik veel dat die vaginisten echt niets willen eten. Ik had ze een bamboestengel op het bord moeten leggen. Hadden ze daar blij op mogen kauwen.

ARTHUR: Dus u bent nu op zoek naar een nieuw baantje?

OTTO: Ja, gisteren hielp ik nog in het ziekenhuis met maaltijden uitdelen. En ik heb echt extra mijn best gedaan, precies zoals Kelly vroeg. Maar weer was het klaarblijkelijk niet goed genoeg.

ARTHUR: Waar is Kelly eigenlijk?

OTTO: Die is koffie voor mij aan het zetten.

ARTHUR: Koffie?

OTTO: Met een koekje. Of twee, hoop ik.

ARTHUR: Met koekjes? Is het hier een restaurant of zo? *(Arthur af via rechts)*

OTTO: Hé wacht even. Niet mijn koekjes opeten. *(Otto af via rechts. Martin op via links)*

MARTIN: Goedemorgen. *(kijkt rond)* Niemand? Dat is al een goed teken. *(loopt wat rond, komt bij het bureau, pakt een werkbriefje en noemt de datum van twee maanden geleden. Lacht)* Echt waar? Nog steeds niet verwerkt? Ik geloof dat ik hier helemaal op het juiste adres ben. *(mobieltje gaat. Martin neemt op)* Martin hier. [...] Ja, ik ben bezig. Het gaat gewoon niet zo snel. De meeste uitzendbureaus zijn gewoon te goed. [...] Ja, ik weet het. Maar ik denk dat ik nu een goede heb gevonden. [...] Baanwerk, heet het hier. Begint al goed. Geen medewerker te zien. Werkbriefjes liggen open en bloot op een bureau vol rotzooi. Al twee maanden achterstallig met uitbetalen. Het zou mij verbazen

als hier ook maar één geschikte werknemer te vinden is, laat staan vier. Uitstekend! [...] Mm? Ja, komt goed. Ik weet wat de opdracht is. [...] Ik moet ophangen. Ik hoor mensen aankomen. Spreek je later. *(beëindigt het gesprek)* Nou, het zal mij benieuwen. *(Kelly op via rechts met dienblad met koffiekopjes, gevolgd door Arthur en Otto)*

ARTHUR: Ik zou graag willen weten waarom er ook koekjes bij de koffie geserveerd worden. Heb ik iets gemist? Is dit de horecavakopleiding?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto